

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 หมวด 4 แนวการจัดการศึกษาตั้งแต่มาตรา 22 - 30 เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบริบทของการจัดการศึกษา การเตรียมการเพื่อการกระทำทางการศึกษาที่จะส่งผลต่อผู้เรียน ให้จัดเนื้อหาสาระ กิจกรรม แนวการเรียน ทักษะ กระบวนการเรียน โดยคำนึงว่าทุกคนมีความสามารถที่จะเรียนรู้ พัฒนาตนเองได้และยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ การให้ความรู้ต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการ ตามความเหมาะสม จัดเนื้อหาสาระ กิจกรรม ให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนา การเรียนรู้ที่เหมาะสม (ศูนย์ศึกษาพัฒนาครุคณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา 2542 : 15 - 17)

จากสาระแนวทางการจัดการศึกษาตามนัยแห่งมาตราดังกล่าว การจัดกิจกรรมการเรียน การสอนที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามแนวการปฏิรูปการเรียนรู้ ครูจำเป็นต้องปรับวิธีการ แนวคิด ทักษะ เทคนิคการสอนให้เหมาะสมและหลากหลายรูปแบบ สอดคล้องสัมพันธ์กับแนวทางการปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นทักษะ กระบวนการเรียนรู้และยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นการจัดการเรียน การสอน จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาการอยู่ตลอดเวลา ความเชื่อเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ ได้เปลี่ยนแปลงไป สาเหตุสำคัญของการเปลี่ยนแปลงเพราะความก้าวหน้าทางวิทยาการ ที่ทำให้เกิดการศึกษาค้นคว้าวิจัย พิสูจน์และทดสอบจนกระทั่งได้ข้อความรู้ใหม่ ๆ ที่สามารถ นำมาอธิบายปรากฏการณ์เกี่ยวกับการเรียนรู้ จนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับเรื่องต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง ดังที่ ทิศนา แคมมณี (2544 : 4 - 5) กล่าวไว้ว่า ครูจำเป็นต้องใช้ความรู้ในการ วางแผนจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นแบบแผน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ ที่กำหนด โดยอาศัยสื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ามาช่วย ปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนจึงขยายวงกว้างออกไป

ไม่จำกัดอยู่ที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์เท่านั้น แต่ขยายรวมถึงปฏิสัมพันธ์กับสื่อต่าง ๆ ด้วย การจัดการเรียนการสอนพลศึกษา เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ซึ่งเป็นกลุ่มวิชาที่มีความหมายและมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียนโดยตรง เพราะครอบคลุมเรื่องสุขภาพที่เป็นพื้นฐาน จำเป็นต่อชีวิตความเป็นอยู่ของผู้เรียนแต่ละคน มีความสำคัญในอันที่จะทำให้ผู้เรียนพัฒนาการทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม กิจกรรมพลศึกษาที่ได้เลือกเฟ้นแล้ว จะเป็นสื่อกลางของการเรียนรู้ที่พัฒนาด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัยและทักษะพิสัย เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง มีมนุษยสัมพันธ์ สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข (จรวย แก่นวงษ์คำ 2534 : 17) การจัดการพลศึกษาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ครูพลศึกษาจะต้องปรับวิธีการ แนวคิด ทักษะคติ พัฒนาเทคนิคการสอน จัดรูปแบบการสอนให้หลากหลายรูปแบบ จัดเนื้อหาสาระและ กิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จากประสบการณ์จริง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดคุณสมบัติ คุณลักษณะตามวัตถุประสงค์ของพลศึกษาและ ตรงตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542

ในการเรียนรู้พลศึกษานั้น ผู้เรียนจะได้รับโอกาสให้เข้าร่วมในกิจกรรมทางกายและกีฬา ทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมอย่างหลากหลาย ทั้งของไทยและสากล อาจจะเป็นกิจกรรมทางกายและกีฬาต่าง ๆ ช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามศักยภาพทั้งทางด้านความเจริญเติบโต และพัฒนาทางกายเกิดการพัฒนาทักษะกลไกอย่างเต็มที่ ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการฝึกตนเอง ตามกฎ กติกา ระเบียบและหลักการทางวิทยาศาสตร์ ได้แข่งขันและได้ทำงานร่วมกันเป็นทีม ได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ตรงตามความถนัดและความสนใจ เกิดความพึงพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา

กีฬาเทนนิสเป็นกิจกรรมหนึ่งของการเรียนการสอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาสุขศึกษา และพลศึกษา ทำให้มีการเรียนการสอนเทนนิสเกิดขึ้นในสถานศึกษาหลายแห่ง การจัดการเรียนการสอนทักษะพื้นฐานกีฬาเทนนิส นอกจากครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความชำนาญและมี ประสบการณ์ในการถ่ายทอดความรู้ ทักษะพื้นฐานให้กับผู้เรียนได้อย่างถูกต้องแล้ว จำเป็นต้อง คำนึงถึงองค์ประกอบที่สำคัญและมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตาม ศักยภาพ นั่นคือช่วงเวลาในการสอน จำนวนครั้ง ความยากง่ายในเนื้อหาของแต่ละทักษะ ลำดับขั้นตอนในการสอนที่จะต้องจัดให้สอดคล้องเหมาะสม การจัดการเรียนการสอนกีฬาเทนนิส ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกทักษะต่าง ๆ ที่ถูกหลักวิธีตั้งแต่เริ่มแรก จรวย แก่นวงษ์คำ (2529 : 24 - 25) กล่าวว่า ทักษะการเล่นกีฬาเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่จะทำให้บุคคลได้เล่นกีฬาเพื่อให้มีการพัฒนา

ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม การที่จะให้ผู้เรียนมีทักษะที่ดีและถูกต้อง ช่วงเวลาของการเรียนและจำนวนครั้งของการสอน เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญต่อการจัดการเรียนการสอน เพราะว่าถ้าจัดให้มีช่วงเวลาของการสอนทักษะก็พามาก ๆ ก็จะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จดจำได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วและยังเป็นการสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ดังที่วอร์สกีคี้ เพียร์ชอบ (2527 : 76) กล่าวว่า การเรียนทักษะต่าง ๆ ครูควรกำหนดช่วงเวลาและกระจายเวลาในการฝึก ให้เหมาะสมกับกิจกรรมแต่ละอย่าง ทักษะด้านกีฬาไม่สามารถที่จะทำให้มีขึ้นในช่วงเวลาอันสั้น แต่จะต้องใช้เวลาฝึกหัดและทำซ้ำ ๆ เป็นเวลานานหรือในกิจกรรมบางอย่างอาจจะต้องใช้ช่วงเวลานาน จึงจะสามารถเล่นได้ด้วยความสนุกสนาน

อย่างไรก็ตามในการฝึกทักษะกีฬาเทนนิส ช่วงเวลาที่ใช้ในการฝึกเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การฝึกเกิดความล้มเหลว ผู้เรียนขาดแรงจูงใจในการฝึกซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ ทำให้กีฬาเทนนิสเป็นกีฬาที่ยาก ซึ่งหากการจัดช่วงเวลาเรียนและจำนวนครั้งที่เหมาะสม จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ทักษะได้เป็นอย่างดี ผู้เรียนมีแรงจูงใจและมีความกระตือรือร้นในการฝึกทักษะกีฬาเทนนิสยิ่งขึ้น ในปัจจุบันการจัดแบ่งเวลาหรือตารางการเรียนการสอน คาบหนึ่ง ๆ มีจำกัดเพียง 50 นาที หรือ 1 ชั่วโมงเท่านั้น แต่ทักษะและเนื้อหาที่ทำการสอนมีมาก ดังนั้นปัญหาการจัดตารางการเรียนการสอนนับเป็นปัญหาหนึ่งที่สำคัญ วิธีการจัดการเรียนการสอนแบบใดระหว่างการจัดที่กำหนดช่วงเวลาเรียนยาว ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำการเรียนและฝึกหัดทักษะควบคู่กันไปกับการจัดการเรียนการสอนที่กำหนดช่วงเวลาเรียนสั้น ที่เน้นความบ่อยในการฝึกทักษะ วิธีการเรียนการสอนแบบใดจะพัฒนาระดับความสามารถของทักษะพื้นฐานและการเรียนรู้ได้ดีกว่ากัน

จากปัญหาการจัดการเรียนการสอน ที่กำหนดช่วงเวลาเรียนยาวให้ผู้เรียนเรียนติดต่อกัน 2 คาบ ใช้เวลา 100 นาที โดยเรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้งด้านทฤษฎีและด้านทักษะต่อเนื่องกันระยะยาวโดยไม่มีช่วงเวลาพัก อาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย เกิดอาการเมื่อยล้า ขาดแรงจูงใจและขาดความกระตือรือร้นในการฝึกทักษะ ซึ่งอาจจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้ ส่วนการเรียนการสอนที่กำหนดช่วงเวลาเรียนสั้นนั้น กำหนดให้ผู้เรียน ใช้เวลาเรียน คาบละ 50 นาที เรียนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวมเวลาเรียนต่อสัปดาห์ 100 นาทีเท่ากัน ผู้เรียนมีช่วงเวลาพัก ซึ่งการจัดการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าวนี้ น่าจะมีความเหมาะสมกับผู้เรียน ในเรื่องความสนใจ ความตั้งใจ ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจมีความกระตือรือร้นและมีสมาธิในการเรียนมากกว่า เพราะการที่ผู้เรียนได้ฝึกในช่วงสั้น ๆ แต่

บ่อย ๆ มีช่วงเวลาพัก ทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายและไม่เกิดอาการเมื่อยล้า ได้ฝึกในกิจกรรมที่หลากหลายน่าจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนแตกต่างกันด้วย

ดังนั้นการกำหนดช่วงเวลาเรียนทักษะกีฬา นับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนการสอนทักษะกีฬา ดังที่ ผาณิต บิลมาศ (2528 : 96) กล่าวว่า ตารางการฝึกหัด ความยาวของช่วงเวลาฝึก จำนวนครั้งของการฝึกจะมีผลต่อการเรียนรู้ทักษะกีฬาของผู้เรียน ครูผู้สอนต้องศึกษาเกี่ยวกับช่วงเวลาของการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถ ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน เพื่อนำผลที่ได้มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนทักษะกีฬาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนตามโครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา ครูผู้สอนสามารถเพิ่มลดจำนวนคาบการสอนในแต่ละรายวิชา ให้สอดคล้องศักยภาพของผู้เรียนและสภาพความพร้อมของโรงเรียน

จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยในฐานะเป็นอาจารย์ผู้สอนทางพลศึกษา มีความต้องการทำวิจัย เรื่องการกำหนดช่วงเวลาเรียนทักษะกีฬาเทนนิสที่กำหนดช่วงเวลาเรียนยาวและกำหนดช่วงเวลาเรียนสั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง เพื่อนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสม และสอดคล้องเกิดผลดีต่อผู้เรียนและแนวการปฏิรูปการศึกษาของชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อทราบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนทักษะกีฬาเทนนิสของนักเรียน ที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนยาวและที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนสั้น
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนทักษะกีฬาเทนนิส ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนยาวและกลุ่มที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนสั้น

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อทราบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนทักษะกีฬาเทนนีสของนักเรียน ที่เรียน โดยกำหนดช่วงเวลาเรียนยาวและที่เรียน โดยกำหนดช่วงเวลาเรียนสั้น
2. เป็นประโยชน์สำหรับครูพลศึกษา ผู้สอนกีฬาและผู้บริหารโรงเรียน สามารถนำผลการวิจัยครั้งนี้ ไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกระบวนการเรียนการสอนกีฬาเทนนีสให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับแนวการปฏิรูปการศึกษามากยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน ปรับปรุงวิธีการสอนและการฝึกทักษะของกีฬานิตต่าง ๆ ในวิชาพลศึกษา ให้เหมาะสมมากที่สุด

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 547 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาเทนนีส ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 60 คน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) นำกลุ่มตัวอย่างไปทดสอบความสามารถทางทักษะกีฬาเทนนีส โดยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬาเทนนีส สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของบัญญัติ นาคะวิโรจน์ (2541 : 101 - 121) แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน โดยจัดสลับ เก่ง - อ่อน จนได้ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถก่อนการเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน จากนั้นตัวแทนของทั้งสองกลุ่มจับฉลาก เพื่อกำหนดว่ากลุ่มใดจะเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 (กลุ่มที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนยาว) และกลุ่มทดลองที่ 2 (กลุ่มที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนสั้น)

2. ตัวแปร ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ ช่วงเวลาของการเรียน ได้แก่ ช่วงเวลาเรียนยาวและช่วงเวลาเรียนสั้น

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนทักษะกีฬา เทนนิส

3. ระยะเวลาในการทดลอง ดำเนินการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ทำการสอน 16 สัปดาห์ ใช้เวลาเรียนคาบละ 50 นาที รวมเวลาเรียนทั้งหมด 32 คาบ ใน 1 ภาคเรียน แยกได้ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 (กลุ่มที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนยาว) เรียนทักษะและฝึกหัด ติดต่อกัน 2 คาบ เรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ในวันอังคาร รวมเวลาเรียน 100 นาที

กลุ่มทดลองที่ 2 (กลุ่มที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนสั้น) เรียนทักษะและฝึกหัด ครั้งละ 1 คาบ คาบละ 50 นาที เรียนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ในวันจันทร์และวันพุธ รวมเวลาเรียน 100 นาที

สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนสั้น มีผลสัมฤทธิ์ของการเรียนทักษะกีฬา เทนนิสสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนยาว

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ไม่มีการควบคุมปัจจัยด้านอาหาร การพักผ่อน การออกกำลังกาย และการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาหรือการฝึกนอกเวลาของกลุ่มทดลอง

นียมศัพท์เฉพาะ

1. **ช่วงเวลาเรียนยาว** หมายถึง ช่วงเวลาที่ใช้สอนนักเรียนติดต่อกัน 100 นาที ทำการสอนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ในวันอังคาร เวลา 10.00 น. - 11.40 น. เป็นเวลา 16 สัปดาห์
2. **ช่วงเวลาเรียนสั้น** หมายถึง ช่วงเวลาที่ใช้สอนนักเรียนครั้งละ 50 นาที ทำการสอนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ในวันจันทร์และวันพุธ เวลา 10.00 น. - 10.50 น. เป็นเวลา 16 สัปดาห์ เท่ากัน
3. **ทักษะกีฬาเทนนิส** หมายถึง วิธีการที่ใช้ในการเล่นกีฬาเทนนิสได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ทักษะพื้นฐานกีฬาเทนนิส 5 ทักษะ ดังนี้
 - 3.1 การตีโฟร์แฮนด์กราวด์สโตรค
 - 3.2 การตีแบ็คแฮนด์กราวด์สโตรค
 - 3.3 การตีโฟร์แฮนด์วอลเลย์
 - 3.4 การตีแบ็คแฮนด์วอลเลย์
 - 3.5 การเสิร์ฟ
4. **ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนทักษะกีฬาเทนนิส** หมายถึง ระดับพัฒนาการทางทักษะกีฬาเทนนิส อันเนื่องมาจากการเรียน และฝึกหัดในการตีโฟร์แฮนด์กราวด์สโตรค การตีแบ็คแฮนด์กราวด์สโตรค การตีโฟร์แฮนด์วอลเลย์ การตีแบ็คแฮนด์วอลเลย์และการเสิร์ฟ ซึ่งวัดได้หลังจากการเรียนการสอนวิชาเทนนิส โดยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬาเทนนิสสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของบัญญัติ นาคะวิโรจน์ (2541 : 101 - 121)
5. **การสอนทักษะพื้นฐานกีฬาเทนนิส** หมายถึง การสอนวิธีการที่ใช้ในการเล่นกีฬาเทนนิส 5 ทักษะ โดยสอนขั้นตอนต่างๆ แต่ละทักษะ 5 ทักษะ ดังนี้ ทักษะการตีโฟร์แฮนด์กราวด์สโตรค ทักษะการตีแบ็คแฮนด์กราวด์สโตรค ทักษะการตีโฟร์แฮนด์วอลเลย์ ทักษะการตีแบ็คแฮนด์วอลเลย์ และทักษะการเสิร์ฟ
6. **การตีโฟร์แฮนด์กราวด์สโตรค** หมายถึง การตีลูกด้วยหน้ามือ โดยตีลูกทางด้านขวามือของผู้ที่ถนัดมือขวาและผู้ถนัดมือซ้ายจะตีลูกทางด้านซ้ายมือ เป็นการตีลูกเทนนิสที่กระดอนขึ้นจากพื้น ที่บริเวณเส้นด้านหลังสุดของสนาม

7. การตีแบ็คแฮนด์กราวด์สโตรค หมายถึง การตีลูกด้วยหลังมือ โดยตีลูกทางด้านซ้ายมือของผู้ที่ถนัดมือขวาและผู้ถนัดมือซ้ายจะตีลูกทางด้านขวามือ เป็นการตีลูกเทนนิสที่กระดอนขึ้นจากพื้น ที่บริเวณเส้นด้านหลังสุดของสนาม

8. การตีโฟร์แฮนด์วอลเลย์ หมายถึง การตีลูกเทนนิสขณะลอยอยู่ในอากาศยังไม่ตกถึงพื้นสนาม เป็นการตีลูกด้วยหน้ามือ โดยตีลูกทางด้านขวามือของผู้ที่ถนัดมือขวา และผู้ถนัดมือซ้ายจะตีลูกทางด้านซ้ายมือ ที่บริเวณหน้าตาข่ายหรือใกล้ ๆ ตาข่าย

9. การตีแบ็คแฮนด์วอลเลย์ หมายถึง การตีลูกเทนนิสขณะลอยอยู่ในอากาศยังไม่ตกถึงพื้นสนาม เป็นการตีลูกด้วยหลังมือ โดยตีลูกทางด้านซ้ายมือของผู้ที่ถนัดมือขวาและผู้ถนัดมือซ้ายจะตีลูกทางด้านขวามือ ที่บริเวณหน้าตาข่ายหรือใกล้ ๆ ตาข่าย

10. การเสิร์ฟ หมายถึง การตีลูกเทนนิสเข้าสู่การเล่น เป็นทักษะที่สำคัญมากในการแข่งขัน การยืนเสิร์ฟต้องยืนอยู่หลังเส้นหลังของสนาม ก่อนจะเสิร์ฟจะต้องโยนลูกเทนนิสที่อยู่ในมือขึ้นในอากาศ

11. แบบทดสอบทักษะกีฬาเทนนิส หมายถึง เครื่องมือที่วัดความสามารถด้านทักษะของนักเรียน โดยนักเรียนจะได้คะแนนตามความสามารถของตัวเอง เช่น ความสามารถในการตีโฟร์แฮนด์ ความสามารถในการตีแบ็คแฮนด์ ความสามารถในการตีวอลเลย์ และความสามารถในการเสิร์ฟ

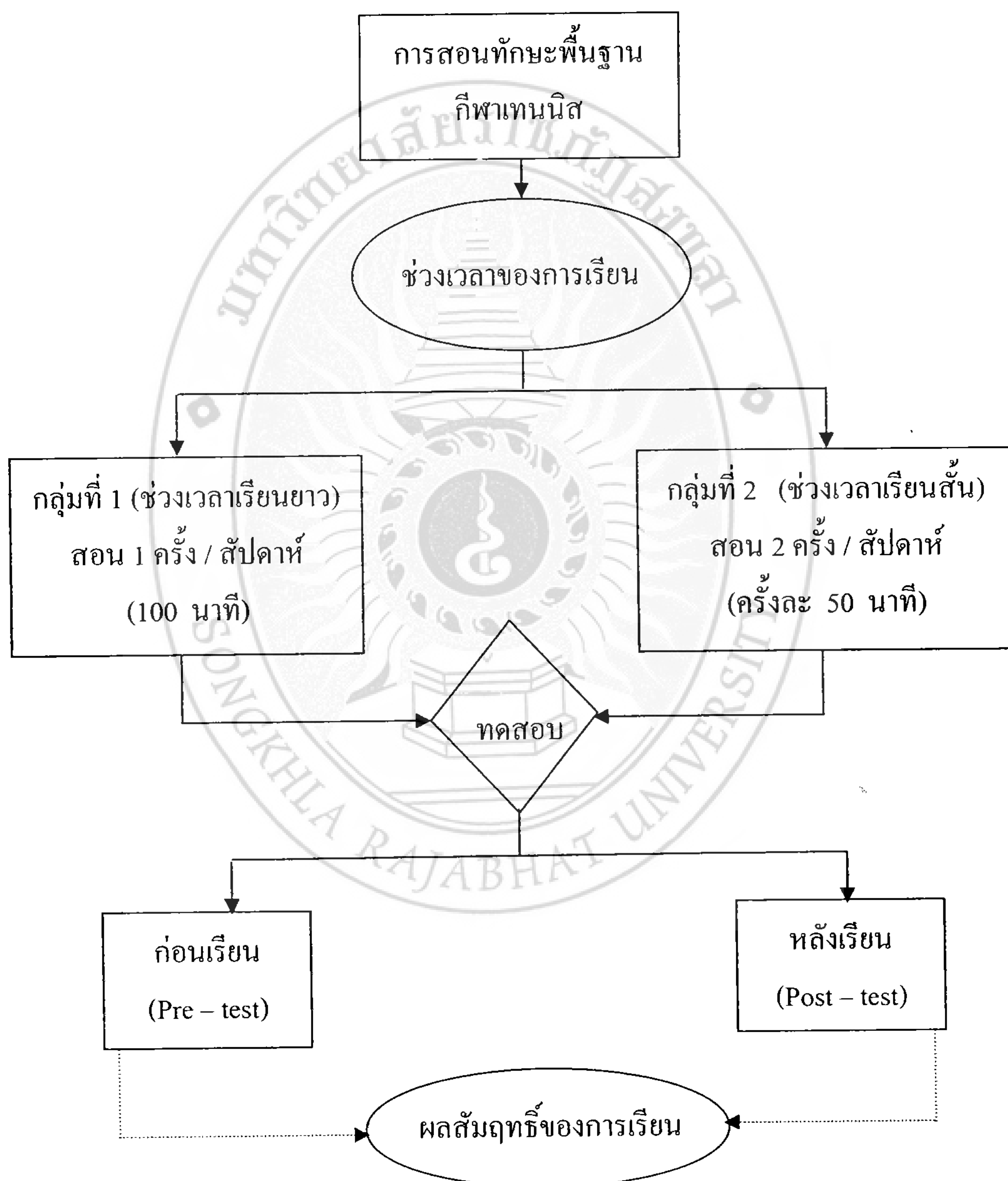
12. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 547 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

12.1 กลุ่มทดลองที่ 1 หมายถึง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนยาว จำนวน 30 คน

12.2 กลุ่มทดลองที่ 2 หมายถึง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยกำหนดช่วงเวลาเรียนสั้น จำนวน 30 คน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนทักษะกีฬาเทควันโดที่กำหนดช่วงเวลาเรียนยาวและช่วงเวลาเรียนสั้น ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพัทลุง จังหวัดพัทลุง กรอบแนวคิดในการวิจัย สรุปลงได้ดังแสดงในแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย